

Getij

'Hoog is de zolder
laag is de vloer
mooi is het meisje
lelijk is je moer.'

Nooit gedacht dat ik nog eens een dom liedje zingend in een open vrachtwagen zou zitten. Toch is het gebeurd. Dat kwam zo.

'Het is de Sahara van het Noorden,' zegt Folkert. Hij heeft zich zojuist voorgesteld als onze gids annex chauffeur en praat ons alvast in de stemming met een Herman Finkers-achtige voordracht.

F: 'Wat verwachten wij in de Sahara?' Groep: 'Zand.' F: 'En wat gaan wij dus zo drekt zien?' Groep: 'Zand'. F: 'Heul veul zand!' Groep: hahaha.

We zullen rijden naar het alleruiterste puntje van Vlieland. Daar zullen we 'zeer waarschijnlijk' zeehonden zien. Daarna zullen we bij het oude Reddingshuisje het Juttersmuseum bezichtigen en verhalen te horen krijgen.

Op harde banken zit de groep in de kanariegele Vliehorsexpres. Een zeildoekdak klappert boven onze blozende hoofden. W. en ik zitten tegenover twee dames van een zekere leeftijd in identieke rode vesten. Om het hardst gillen ze van de lach bij elk woord dat Folkerts lippen verlaat. Zij zijn vastbesloten er een dolle middag van te maken met de vrolijke eilander, die na zijn praatje achter het stuur duikt en plaats maakt voor zijn collega-cabaretier Wouter.

Wouter is gekleed in matrozenkostuum en accordeon. Wouter is van de verhalen en wil met ons zingen. Angstig kijken W. en ik elkaar aan. Wij komen voor de natuur en niet voor entertainment. Hij trekt wat aan zijn trekzak en als op bevel zetten de twee rode vesten *De Klokken van Arnhemuiden* in. De rest van de groep heeft nog niet eens gehoord welk lied het ging worden! Knap hoor.

We maken vaart langs de vloedlijn. Een heuse zandstorm stuift achter de acht reuzenwielen aan. W. en ik hebben van het grote contrast 'leeg Wad - volgeladen zingende wagen' de slappe lach gekregen en durven elkaar niet meer aan te kijken. Ik ga op de metalen achterklep staan uitwaaien en maak een filmpje van het stuifzand. De lach ebt weg en langzaam maar zeker worden we opgenomen in de Vliehors-experience.

Leegte is nergens leger dan op een zandplaat. Overal waar je kijkt zijn zand, wind en een streepje Noordzee. Gelukkig schijnt de zon en drijven er aan de einder een paar hagelwitte wattenbolwolken die scherp afsteken tegen de knalblauwe lucht. In een grijze versie is leeg vast eenzaam, maar nu niet, want nu hebben we de groep.

Gelouterd door de elementen - zelfs zonder ook maar één zeehond gespot te hebben - zingen we (inclusief armheffen en andere gebaren) op de terugweg met de accordeonman mee. Dat is maar goed ook want een echtpaar dat nog steeds niet meezingt, krijgt een eigen lied aan de broek: Oh wat is het toch fijn / om op Vlieland te zijn / met een goede fles wijn / is het fijn hier te zijn.

Wouter rust niet totdat ze meezingen.

Het bleef nog lang onrustig op het Wad.

hoog is de zolder

leeg is het Wad